28 Ιουλίου 2022

Η σχέση τῆς ὑπακοῆς μὲ τὴν ἀγάπη (Ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Βίττης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

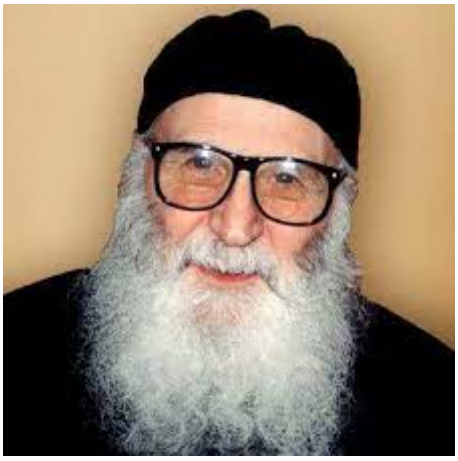

Ὅ,τι ἀποδεικνύει τὴν ὑπακοὴ «καθ’ ὑπερβολὴν ὁδὸν» πρὸς τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι καὶ κόρη καὶ μητέρα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ μόνο μέσα στὸ χῶρο της ἀναπτύσσεται. Καὶ ἂν κάπου πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη ὡς ζωοποιὸ στοιχεῖο, αὐτὸ εἶναι ἡ ὑπακοή. Ἡ ὑπακοὴ δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι, καρπὸς καταναγκασμοῦ, ἀλλὰ ἀμοιβαιότητας καὶ βαθειᾶς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Πῶς θὰ δείξει κανένας ἀγάπη στὸν Θεό, ποὺ δὲν τὸν βλέπει, ἂν δὲν δείξει διὰ τῆς ὑπακοῆς ἀγάπη στὸν πρεσβύτερο ἀδελφὸ καὶ πνευματικό του πατέρα, ποὺ τὸν βλέπει καὶ εἶναι μπροστά του, ἕτοιμος νὰ τὸν βοηθήσει;

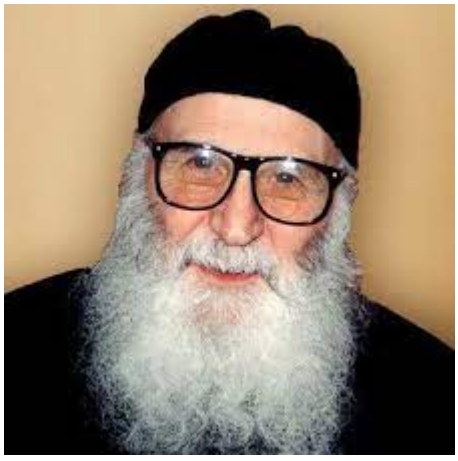

Ἡ ὑπακοὴ δὲν εἶναι παθητικὴ ἀρετή, ἀλλὰ θετικὴ ἐνέργεια καὶ πράξη. Καὶ πρέπει ὁ κάθε ὑπακούων νὰ προπορεύεται τῆς ὑπακοῆς. Αὐτὸ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ τὴ σκέπτεται, νὰ τὴ θέλει ὅσο γίνεται περισσότερο, νὰ ὑποτάσσει εὐχαρίστως τὶς δραστηριότητές του σ’ αὐτήν, νὰ ζητάει τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν

ἀπόλυτη προσωποποίηση τῆς ὑπακοῆς. Καὶ προπάντων νὰ ἀγαπάει. Χρειάζεται ἀκόμη νὰ εἶναι ἐγρήγορος, πράγμα πολὺ δύσκολο γιὰ κάποιες φύσεις καὶ ἰδιοσυγκρασίες ποὺ τὶς συνέχει ὁ ἀτομισμός, ἡ βραδύνοια, ἡ νωθρότητα καὶ ἄλλες ἀντίστοιχες ὄχι θετικὲς ἰδιότητες.

Ἀπευθυνόμενος κανένας στὸν πνευματικό του καθοδηγό, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνει μόνο γιατί ἐμπιστεύεται στὴν κρίση του καὶ θὰ τοῦ δώσει καλὲς συμβουλὲς ἢ θὰ τοῦ λύσει ἐνδεχομένως κάποια σοβαρὰ προβλήματα, ἀλλὰ γιατί θέλει νὰ δοκιμάσει τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστό, πέρα ἀπὸ συναισθηματισμούς, ὑποτάσσοντας ἐνεργὰ καὶ θεληματικὰ τὸν ἑαυτό του σὲ αὐτόν. Διὰ μέσου τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πνευματικοῦ καθοδηγοῦ δέχεται ὁ ὑπακούων τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου γιὰ ὅ,τι κάνει.

Μπορεῖ νὰ παρουσιασθεῖ κάποιος σοβαρὸς πειρασμὸς στὴν ὑπακοή. Ποιός; Ἂν μᾶς ζητηθῆ κάτι ποὺ θὰ μᾶς φανεῖ ὑπερβολικὸ ἢ ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ἢ ἀπὸ τὸ κατὰ τὴν κρίση μας σωστό. Ἄν, ἀφοῦ συζητηθῆ κάποιο ἀμφισβητήσιμο θέμα, ἡ ἐντολὴ παραμένει, ὁ ὑποτασσόμενος πρέπει νὰ προχωρήσει παρὰ τὶς τυχὸν θεωρητικὲς ἢ ἄλλες δυσχέρειες, ποὺ ὁ ἴδιος νομίζει πὼς ὑπάρχουν. Πρέπει νὰ προχωρήσει μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀσκεῖται ἡ ὑπακοή. Ἐπειδὴ δὲ μὲ τὴν ὑπακοὴ δὲν κινούμαστε σὲ καθαρὰ ἀνθρώπινο χῶρο, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθηση καὶ τὴ διάθεση νὰ γίνεται σὲ ὅλα καὶ δι’ ὅλων τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀκόμη καὶ ἂν ὑπάρξουν σοβαρὲς ἀμφισβητήσεις γιὰ κάποια πράγματα, ἂς μὴν ἀμφιβάλλουμε πώς, ὅταν ἐνεργοῦμε μὲ γνήσιο πνεῦμα ὑπακοῆς, ὁ Κύριος, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀσκεῖται ἡ ὑπακοή, θὰ μᾶς φανερώσει ἐσωτερικὰ ἢ μὲ ἄλλον τρόπο τὴν ἀλήθεια καὶ ὀρθότητα αὐτῶν ποὺ μᾶς ὑποδεικνύονται, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν περισσότερη εἰρήνη καὶ τὴ βαθύτερη ἀγάπη καὶ ἀμοιβαιότητα, ποὺ ἡ συνεχὴς ἄσκηση ὑπακοῆς χαρίζει στὴν ψυχή.

Ὑπάρχουν πολλὲς ὑπακοές; Ὄχι, ἀλλὰ μία καὶ μόνη, ἡ ὑπακοὴ στὸν Θεὸ διὰ μέσου τοῦ πνευματικοῦ μας χειραγωγοῦ, στὸν ὁποῖο διὰ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δόθηκε ἐντολὴ νὰ ὑπακούουμε. Ἡ ὑπακοὴ στὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ὑπακοὴ καὶ στὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ ζητήματα, ποὺ ἔτσι ἢ ἀλλιῶς θὰ προβάλλουν στὴν πορεία μας.

«Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι», λέει ὁ Κύριος (Λούκ. 6:10). Ἂς μὴ φοβόμαστε τὴ λέξη ὑπακοὴ καὶ πιὸ πολὺ τὴν πράξη ὑπακοή. Ὑπάρχουν τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ τὴν προφέρουν καὶ ἄλλοι ποὺ ντρέπονται γι’ αὐτὴν τὴν ἀπαίτηση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὅμως ὑπῆρξε ὑπάκουος σὲ ὅλη Του τὴ ζωὴ «αἰσχύνης καταφρονήσας» (Ἑβρ. 12:2). Πρῶτος αὐτός. Ἂς χαιρόμαστε, ἀντίθετα, γιατί ὑπακούουμε στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία του καὶ ἂς σεβόμαστε αὐτούς, ποὺ τοὺς δόθηκε ἡ ἐξουσία νὰ ἀπαιτοῦν ὑπακοή.

Ἡ ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμη ἑνότητος καὶ ἀγάπης μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ μεγαλύτερο καὶ δυνατότερο κήρυγμα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνεται σ’ ἕναν κόσμο διχασμένο καὶ διαιρεμένο καὶ περικλειόμενο ὅλο καὶ περισσότερο σὲ ἕνα τερατώδη ἀτομιστικὸ ἀπομονωτισμό. Ἡ ὑπακοὴ βρίσκεται μέσα στὴ λογική τῆς ἀγάπης καὶ ὁπωσδήποτε τῆς ἐλευθερίας, ὅπως ἤδη τονίστηκε. Χωρὶς τὴν ὑπακοὴ οὔτε ἀγάπη εἰλικρινὴς ὑπάρχει οὔτε ἀδελφικὴ καὶ πνευματικὴ ἑνότητα. Ἀγάπη χωρὶς ὑπακοὴ εἶναι ἀνίκανη νὰ οἰκοδομήσει μία ἱεραρχημένη κοινωνία πιστῶν. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ κατὰ τὸ ἀνθρώπινο ἡ Ἐκκλησία ὡς κοινωνία ἀγάπης χωρὶς τὴν ὑπακοὴ στὸν πρῶτο ὑπακούσαντα Χριστό, τὸν καὶ ἀρχηγό της. Ἐμεῖς ἐδῶ τί θὰ εἴχαμε νὰ ποῦμε σὲ ὅλα αὐτά; Τὴν ἀπάντηση ὀφείλει νὰ τὴ δώσει ὁ καθένας μας στὴ συνείδησή του καὶ στὸν Κύριο.

Πηγή: agiazoni.gr